
Imreh András

ZÁRÁS ELŐTT A VIDÁM PARKBAN

I

Matrózok ráncigálják meredek síneken
a vasbakot.

Egy pillanatra úgy maradnak ott, akár a
jégtáncosok:

kecsesen, könnyedén. A vaskecske nem ér fel,
persze, a hegyre –
nemhiába locsolják zárás után a sánt, a
rozsdá kiverte,

nyikorog a csapágy is. Vitatkozik a vesztes
már a tulajjal:
a pult két oldalán, mint irritált macskafarkak,
két combos alkar

ágál, és mintha szkander előtt, úgy markolásznak
a levegőbe;
a rajzos-szöveges tetoválásokat
hús nőtte körbe.

II

De ki tudja, talán felroboghatna mégis,
mint egy fehér,
asztmás, igazi kecske egy osztrák legelőre –
mire felér,

már össze is esik, ki tudja, hátha nem csak
a nyers erő
hiányzik, hátha egy kis összpontosítással
elérhető,

hátha nem kéne semmi, csak az a szinte ájult,
feszült üresség,
mintha fognád a sebbe ragadt szikkadt tapaszt, és
egyre keresnéd

azt a pillanatot, mikor két szívverés
között kezded
önmagától elindul, aztán már csak a gézt
nézegeted,

hátha csak annyi kell, hogy az idő szünetében
egyetlenegyszer
lépjenek el saját kezük mögül, vagy épp
teljes tömeggel

legyenek jelen ott, ahol végtagjaik;
mindazonáltal
én jobb, ha nem beszélek egy friss teniszkönyökkel,
túl laza vállal.

III

Óriáskerék

Asszociációk cserjéi illatoznak,
míg a kerék
olyan lassan forog, mintha csak körülülénék
kerületét.

Asztalfőre kerültem, azaz épp legfelülre,
és a homályban
hiába néztem a túlsó telek felé,
semmit se láttam,

de tudtam, ott van a majomház, ahol egyszer
éveken át
jegyzetelte egy edző a csimpánzok lazító
gyakorlatát –

így hát nem is a látvány, a kép, hanem az absztrakt,
szikkadt tudat
juttatta, mondjuk így, eszembe hirtelen
a szagokat:

egy magnóliafás, alkonyi, mediterrán
utcán az oszló
szemétét, keleti vonatvécéket, è
pericoloso...

Benyomások, szagok, és már újra a földön,
elégedetten –
csikorgott a kavics, mint álmukból a vakok,
úgy ébredeztem.

IV

A célkereszt előtt néger nők imbolyognak.
A ferde cső
úgy ízesül az agyhoz, körbehegesztve, mint
egy szál fenyő

üszkös domboldalon, vagy letarolt ácstenyér
görbe hüvelykje.
A tömpe elsütőbillentyűre azonban,
rátekeredve,

egy másik ujj remeg. „Ilyet! Egyszerre ennyi
egyforma nőt!
Biztos, mert feketék. De ha semmit se ittam
ma délelőtt...”

Kilyukad egy cici. Törnek a hurkapálcák.
Sorban tüzelnek.
Megszállta a lövöldét a fél gépesített
gyalogosezred.

Két éve leszereltek, de mindennap kijárnak,
és mind kihozzák
a barátnőiket, és a puskákat ingyen
megalajoznák.

V

Szellem- vagy hullámvasút?

Ha választani kell, inkább hullámvasúttal.
Bár soha már
sem tükörlabirintus, sem csontváz a kanyarban,
míg körbejár

a fapados kocsi, sem a kézre csapódó
kis szalonajtó,
amiről azt hiszed, mindenkinek kijut,
és az a sajtó

fájdalom már csak otthon válik igen gyanússá:
nem létezik,
hogy a szellemvasút mindegyik utasa
a kezeit

borogassa a város véletlen pontjain.
Ne szellemek.
Elég a gyorsaság, ha kockákra vágod és
megkevered

a lenti képeket, épp elég szürreális
lesz a világ,
ha egymást követik rózsaszín vattacukrok,
korsók, kutyák,

egy pincsi vizslafejjel, néma virslievők,
de fejre állva,
egy hosszú arc, ahogy jégkockát köpköd egy
hosszú pohárba.

VI

Egyszerre áll le minden. A földön, a sötétben
szotyolahéj
mászik, az óriáskerék hajólapátja
a barna éj

vízében áll. A tóban néhány nejlomedúza
lustán lebeg.
Zümmögve integetnek hosszú áramszedőkkel
a dodzsemek.

Ferdinandy György

CARPE DIEM

Az ilyen bölcsességek rendszerint akkor jutnak az ember eszébe, amikor már késő: az élet, aminek minden percét ki kellene használni, elfogyott. Nekem is csak most ugrott be Horatius figyelmeztetése, amikor már húsz éve tanítom a latin auktorokat.

Közben persze álmodoztam én is: álmodozni szabad. Amikor nyugdíjaznak – mondogattam magamban –, hazamegyek szépen az óvilágba. Lesz kertem és kutyám. A